

trop, og imens har de fri adgang til det danske marked.

Så vi foreslår altså i al måske ikke stilfærdighed, men som et godt råd til ministeren, at vi måske skal til at arbejde for, at man begunstiger de lande, der gennemfører reglerne til tiden, og at man så at sige økonomisk straffer de lande, der ikke har overholdt den første tidsfrist, ved at sige, at man så tillader importforbud, til tingene er i orden. Det tror vi kunne lægge lidt pres på de smødelige EU-lande.

Vi mener også, det er væsentligt, når vi taler om mærkning, at vi på det område holder os to ting for øje, nemlig at det er utrolig vigtigt, at forbrugerne har kendskab til mærket. Derfor nytter det ikke noget, at vi smider om os med nye mærker hele tiden. Det er vigtigt, at man ved, hvad man betaler for. Ellers nytter det ikke noget, at vi fremsætter mærker, der er dyre, og hvor produkterne er dyrere at fremstille end de mere konventionelle, for producenten kan ikke få prisen for det. Det er jo det, vi oplever for øjeblikket. Derfor synes jeg, det er vigtigt at holde sig det for øje, samtidig med at det er vigtigt, at der er tillid til mærket, og derfor skal kontrollen naturligvis være effektiv.

På strukturuområdet har man med vedtagelsen af landbrugsloven jo indført byggeklodsprincippet, og det synes vi som udgangspunkt er meget tilfredsstillende. Men vi synes ikke, det er tilfredsstillende, at man ikke har tillagt den samme store interesse for fiskerierhvervet. Vi har en forældet struktur med en gennemsnitlig flådealder på 30 år. Det er ikke tilfredsstillende. Og vi er som nation nærmest sat et årti tilbage i konkurrencen med vore nærmeste EU-lande og Norge, der jo allerede fisker, og de fisker på de samme have som danske fiskere.

Vi foreslår, at man prøver at få delt fiskeripolitikken op i segmenter; at vi sørger for, at man for det første tager hensyn til de vilkår, der gør sig gældende, eksempelvis på de små både, for garnfiskerne, der går ind og ud af havnen hver dag; at man prøver at tænke lidt mere internationalt, når det gælder de store både, der gerne skulle op og fange fisk ved Svalbard, Grønland, vest for Irland, og hvor bl.a. det at have ordentlig hestekraft og have ordentlig kølekapacitet er afgørende for, at man overhovedet kan konkurrere.

Vi foreslår derfor, at vi i forbindelse med det arbejde, der også foregår i Folketinget for øjeblikket, lempet på kapacitetsreglerne, så man kan sammenlægge kapacitet. Vi taler altså ikke

om, at en samlet kapacitet i fiskerflåden skal udvides, men at man kan købe to både, slå dem sammen og så der tage ud at fiske i konkurrence med andre lande.

Vi mener også, det er vigtigt og helt afgørende for erhvervets fremtid, at vi ikke taler kapacitet den ene dag og fiskerireguleringer og kvoter den næste. Vi bliver nødt til at se tingene i en sammenhæng. Og dér er det altså væsentligt at have for øje, at hvis man vil ud og have finansieret et nyt skib, så er der ikke mange, der går med på en finansiering, hvis man ikke i det mindste på en eller anden fornuftig og forklarlig måde kan fremskaffe dokumentation for, at man også kan forrente denne flåde efterfølgende.

Derfor er det altså vigtigt, at vi prøver at tænke i reguleringer og kvoter samtidig, således at man har en sikkerhed for, at man også kan få forrentet sin flåde, når man går ud og investerer i den.

Der er også et par torne i regeringens redegørelse. Det, som Det Konservative Folkeparti har valgt at fokusere på, er også det, som vi støtter i den vedtagelse, som netop er fremsat, nemlig at vi tror, at det er vigtigt i et erhverv som fødevarerhvervet, der er så stærkt internationalt orienteret, at omkostningsniveauet ikke bliver for højt. Det er helt tyndt, at forbrugerne først og fremmest vælger varer, godt nok også efter kvalitet og dyreværd osv., men først og fremmest går efter prisen, og derfor er det vigtigt, specielt i forhold til udenlandske markeder, at omkostningsniveauet ikke bliver for stort.

Vi har også valgt at sætte fokus på regelsanering, fordi netop fødevarerområdet er et område, der af mange grunde er meget stærkt reguleret. Men det behøver jo ikke at betyde, at reglerne skal være så fantastisk besværlige og umulige at forstå, at det i sig selv skaber problemer for virksomhederne.

Jeg tror, at den nye fødevarerlov kan være med til at løse op for nogle af de problemer, men også her synes jeg, at det vil være en god idé for regeringen at have øget fokus på regelsanering, altså det her med, at kontrollen ikke behøver at være, at der kommer tre forskellige mennesker i løbet af en uge, men at man prøver at lægge tingene sådan lidt sammen.

Regeringen har jo på et andet område fremsat forslaget om letløn, og man kunne måske prøve at tænke i samme type baner, når det gælder fødevarerhvervene samlet set, men der er